

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Számomra a víz az a csoda, amely – Fekete Istvánhoz, Herman Ottóhoz, Széchenyi Zsigmondhoz hasonlóan – engem is gyerekkoromban bűvölt el először. A fodrozódó víztükör, a megcsillanó hullámok, a vibrálva visszaverődő napfény, az apró halakat kergető csukák csobbanása, a parti fűzfák, rajtuk a barkóscinegék világa máig meghatározó élményt jelentett. Azóta sajnos meg kellett tanulnom, hogy ez az örökéletűnek látszó világ is milyen esendő, milyen sérülékeny. Tudom azt is, ezt a világot nekünk kell megvédenünk – hogy gyerekeink, unokáink is részesei lehessenek ennek a csodának.

Megtanultam, hogy a víz nemcsak az a csoda, aminek gyerekként láttuk, hanem életünk alapja, a mezőgazdaság és az ipar termeléséhez nélkülözhetetlen nyersanyag. Megtanultam, mit jelent, ha az aszály pusztítása idején kiszáradnak a nagy gonddal ápolt palánták, és megtanultam, mit jelent, ha a hirtelen ránk zúduló vagy napokon át kitartóan hulló eső már nem égi áldás, hanem sorscsapás, és a következményeként kialakuló árvíz akár órák alatt megsemmisítheti nemzedékek munkájának eredményét.

Ezért érzem feladatomnak, hogy részt vállaljak abból a munkából, amelynek célja a természetes vizek biológiai gazdagságának védelme és e pótolhatatlan erőforrás ésszerű használata. A most kezdődő tanácskozáson elhangzó előadások közös nevezője: környezetünk állapotának javítása. Sajnos, ma már nem elegendő környezetvédelemről beszélnünk: környezetünk rekonstrukciója is szükségessé vált. Egyetlen példa csupán: Az elmúlt hetek megrendítő híre volt, hogy az utóbbi évtizedekben Európa madárállománya 421 millióval csökkent. Az elmúlt években tapasztalhattuk, hogy miként változott meg hazánk klímája: soha nem látott áradások vonultak le folyóinkon, főként a Tiszán és a Dunán. A Balaton az egyik évben mintha kiszáradni készülne, a másikon pedig előnti a partközeli építményeket. Mindez látványos jele annak, hogy egyre nagyobb bajban vagyunk.

És még rosszabb helyzetbe kerülhetünk, ha nem változtatunk gondolkodásunkon. Azon a furcsa közönyön, ahogyan a klímaváltozásról beszélünk, miközben egyre bizonyosabb, hogy ez nem tőlünk független folyamat. A klíma nem magától változik, hanem mi magunk, emberek változtattuk meg. Mi idéztünk elő olyan folyamatokat, mindenekelőtt bolygónk felmelegedését, amelyek megváltoztatták időjárásunkat. Az aszályoknak és árvizeknek így nemcsak áldozatai, hanem felelősei is vagyunk.

A még ma is uralkodó technológiák alkalmazásának döntő szerepe van abban, hogy idáig jutottunk. Ezért tartom fontosnak, hogy az Önök megbeszélései az „innováció” jegyében zajlanak. Mert valóban: csak gondolkodásunk megújítása és az új technológiák használata segíthet a tragédia felé vezető folyamatok visszafordításában.

Munkájukhoz sok sikert kívánok.

Budapest, 2014. november 10.



Áder János